

Formanden: Da alle de paa Dagsordenen opførte Sager ere saa nær sammenhørende, vil jeg anse det for rigtigt, at de alle omtales under et.

Bluhme: De foreliggende Forslag række jo over en vid Strækning, og det er meget indgribende Forslag, der her foreligge med Hensyn til de vestindiske Øer og med Hensyn til det indbyrdes Forhold mellem Moderlandet og Kolonierne. Vestindien har jo i mere end en Menneskealder, saa at sige siden Tredserne, for alle politiske Partier været et Smertensbarn. Man har staaet raadvild overfor den Tilbagegang, som viste sig paa de forhen saa rige Øer, og alle Partier have følt Trang til at faa reformeret saaledes, at man om muligt kunde reducere de betydelige Byrder, som paahvile Moderlandet overfor Øerne, og bibringe Øerne bedre Livsbetingelser. Jeg haaber derfor, naar vi gaa til Behandling af disse Lovforslag, at man fra alle Sider vil undgaa at se politisk paa Sagen; saa vist som ethvert Parti indenfor Rigsdagen til forskellige Tider har arbejdet paa at reorganisere disse Forhold, haaber jeg ogsaa, at vi uden politiske Hensyn, uden Hensyn til om vi vare Modstandere eller ikke af det i sin Tid foreslaaede Salg, ville kunne enes om at søge gennemført de Lovgivningsforslag, der her ikke alene foreligge som Udtryk for Regeringens Ønsker eller Anskuelser, men som ogsaa have det Fortrin, at de for første Gang i de sidste 40 Aar foreligge som Forslag, hvorom der er Samstemning mellem Kolonierne og Regeringen i Henseende til, i hvilken Retning Udviklingen bør gaa, og Lovgivningen bør ordnes.

Det vil erindres, at Grundlaget for den nuværende indre politiske Ordning og for de finansielle Forhold paa Øerne er Kolonialloven af 27. November 1863. Den Gang havde man endnu Tro til Øernes Fremtid. De havde i Fortiden ydet Bidrag til Statskassen, været rige Kolonier, en rig og velstillet Befolkning boede derovre, og man havde da ment at støtte Øerne i deres fremtidige Virksomhed ved at give dem Kolonialloven, der tilsikrede dem Selvstyret i en vid Udstrækning. Imidlertid varede det ikke længe, efter at dette Selvstyre var givet Kolonierne, inden det viste sig, at Tilbagegangen kom der som i alle de andre Landes Kolonier i Vestindien. Aar for Aar gik Kolonien tilbage, Indtægtskilderne fløde mindre rigeligt, og Konjunkturerne for Øerne gik i alle Retninger tilbage. Der opstod da

snart Tanken om, at man maatte se at forandre paa Kolonialloven, som den var. Tilbagegangen var tydelig. Moderlandet maatte, i Stedet for som hidtil at faa Bidrag til Administrationen fra Øerne, efterhaanden skyde til for at holde Balancen, og tilsidst mente Regeringen, at Skaden laa i Lovgivningen, som den var, og foreslog, at man skulde ophæve Kolonialloven, unddrage Øerne deres Selvstyre og kun overlade de kommunale Anliggender til deres egen Raadighed, medens derimod alt, hvad der vedrørte Administration, Guvernement og Militærbyrde skulde henlægges under Staten, og samtidig vilde man da dele de Indtægter, som indkom paa Øerne, mellem Staten og Kolonierne, saaledes at Kolonikasserne beholdt visse Indtægter, med hvilke de skulde administrere deres indre Anliggender, medens derimod en Del af Indtægterne skulde tilfalde Statskassen, som saa havde at besøge Administrationen og den militære Beskyttelse. I Aarenes Løb blev der forelagt forskellige Forslag i den Retning. Under den Estrupske Regering blev der saa at sige aarlig forelagt Forslag i saa Henseende — det sidste blev, om jeg erindrer rigtigt, forelagt her i Tinget i 1895. Alle disse Forslag fra Regeringens Side gik bestandig ud fra, at Kolonierne skulde klare sig selv, de skulde bidrage en Del til Guvernement og Militær, og saa for Resten skulde de beholde en Del af Indtægterne til deres egen indre Administration. To Gange forelaa der Betænkning fra Folketingsudvalget om disse Lovforslag. Venstre i Udvalget kom ved at undersøge de fremlagte Regnskaber og Overslag fra Regeringens Side hurtigt til Overbevisning om, at det var umuligt, at Kolonierne skulde kunne klare sig selv, naar Staten vilde tage en betydelig Del af Indtægterne. Højre i Udvalget foreslog, at de skulde klare sig selv, og hvis de ikke kunde det, maatte der paalægges dem større Skatter. Men Skatterne vare imidlertid stegne saa højt, og den Tanke at slaa ind paa ny Veje var Øernes Befolkning saa fremmed, at det var umuligt at faa nogen Balance i Regnskaberne. Venstres Forslag gik derfor ud paa, at man foreløbig skulde nedsætte en Kommission, som skulde gøre Rigsdagen bekendt med Forholdene derude, thi i Virkeligheden staa vi jo allesammen fremmede for Forholdene, og denne Kommission, foresløg man, skulde tage ud til Øerne og fremkomme med Forslag til en eventuel Reorganisation.

Det modsatte Regeringen sig i lang